

El Casero més rossellonès

La vint-i-tresena edició del Premi Just M. Casero de Novel·la Curta va estar marcada per la concessió del premi a un autor nord-català amb un bagatge literari considerable. Just l'any en què la Llibreria 22 compleix un quart de segle.

L'entrega ha restat fidel a la tradició del certamen, a les regles bàsiques marcades per la seva història. Així, el finalista de l'edició del 2001, el nord-català i professor de llengua a Perpinyà

Joan-Daniel Bezsonoff, va merèixer el guardó amb l'obra *La guerra dels cornuts*, mentre que el periodista del *Diari de Girona* Pep Prieto, un dels crítics de cinema més interessants de casa

nostra, va ser proclamat finalista amb *La disfressa de l'indigent*, durant un acte que va tenir lloc a la Sala La Planeta el 30 d'octubre.

La proposta de Prieto és la més agosarada, perquè consisteix en un exercici de despullament moral en abordar el món dels captaires des d'un personatge que, com va explicar, és ell mateix mogut per un estat d'ànim abatut. Bezsonoff, autor d'una obra extensa i centrada ara en una tri-

logia d'amor i guerra inspirada en el seu passat familiar, ha publicat *Les dones de paper!* (2001) i *La presonera d'Alguer* (2002). Cal fer notar que un dels trets definitoris del certamen, promogut per la Llibreria 22 i el seu inquiet gerent Guillem Terribas, ha estat la descoberta de nous valors. Un fet que enguany perd rellevància. En aquest sentit, des de l'èxit d'Oriol Ràfols el 2001 amb *Uu, aa!* i el portbouenc Àngel de Vega

Vázquez Montalbán i Sant Miquel de Cruïlles

Ara fa uns mesos, la mort de Manolo Vázquez Montalbán va servir de pretext perquè més d'un d'aquests columnistes o tertulians que hi ha al país trobessin un tema per al seu article o per als seus minuts d'antena. Alguns van recordar-nos que Vázquez Montalbán era un gastrònom exquisit, un home de bec fi, cosa que no coincideix del tot amb el que diu més d'un d'aquells veïns de Sant Miquel, de Cruïlles o de la Bisbal que el trobaven de tant en tant al súper. (Tampoc no diuen que tingués molt mal gust, la veritat. Diuen només que era una persona així com vostès o com jo: d'aquelles que combinem el desig amb el preu i amb el que diu l'etiqueta). Altres columnistes van recordar-nos que Vázquez Montalbán s'havia sabut mantenir fidel a les seves idees d'esquerra i ens van parlar com si el fet que molts vulguem un món més solidari, més ecològic i, sobretot, més just sigui el mateix que creure que aquest món arribarà després que assaltem els palaus d'hivern de la Moncloa i el d'un costat -per què no els dos?- de la plaça de Sant Jaume. Per sort, no vaig sentir o no vaig llegir ningú que afirmés que Vázquez Montalbán era un escriptor de primera fila. N'hi ha que el llegien encara, i d'altres que, com jo, l'haviem llegit amb gust quan érem joves. (Ara, sincerament, ja no ho fèiem gaire: mig perquè ja ens sabem la lliçó, mig perquè ens volem creure que ja som en un curs on la base que es demana és saber que les coses són, en general, més complexes. No obstant això -ves per on- resulta que rellegeixo encara de tant en tant un poema seu titulat *Que poco me cuesta creerlo...*, que Josep Maria Castellet va antologar als *Nueve novísimos*).

Constato que Narcís-Jordi Aragó va ser dels pocs articulistes que ens va recordar que Manolo V, tal com signava Vázquez Montalbán a les planes de comentarista internacional del *Tele/express* o, si volen, el *Sixto Cámara de Triunfo*, estava relacionat amb Sant Miquel de Cruïlles. Vázquez Montalbán mateix ho va escriure precisament en un número anterior d'aquesta *Revista*. Deia que estava «quasi establert en una illa medieval, amb l'espectacle de les Gavarres com a final feliç de l'horitzó, com a final feliç del temps i de l'espai». L'indret era, és clar, Sant Miquel de Cruïlles. Tinc al davant un altre article seu que va publicar a *El País* al principi de gener del 1994. Ho explicava força millor: «A pocos metros de mi vista se alza lo que queda del monasterio románico de Sant Miquel de Cruïlles, único en su género en el Baix Empordà, bomboneira románica dejada de la mano de toda clase de poderes, que no se ha derrumbado de milagro». En aquest article demanava a la Diputació i a la Generalitat que demostrassin el seu patriotisme restaurant aquest monument. No es pot dir que ho reclamés amb gaire insistència. Potser va ajudar-hi el fet que, tal com va comentar Jordi Bordes que deia un regidor de Cruïlles, provava de deslligar el lloc de treball del lloc on descansava. El fet, però, és que ho va demanar, que han passat quasi deu anys i que, avui per avui, el més calent és encara a l'aigüera. Què esperem a posar el fil a l'agulla? Ell ja no ho veurà. Nosaltres segur que ho voldríem veure.